

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **Mgr. M. Z., DiS.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2025, č. j. MPSV-2025/214515-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. K Městskému soudu v Praze byla dne 21. 12. 2025 podána žaloba proti rozhodnutí Úřad práce České republiky – Krajská pobočka pro hlavní město Prahu, ze dne 22. 10. 2025, č. j. 663753/25/A, kterým byla žalobci přiznána podpora v nezaměstnanosti s datem vzniku nároku na podporu ke dni 13. 10. 2025. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 11. 11. 2025, kdy bylo usnesením žalovaného ze dne 13. 11. 2025 zastaveno

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odvolací řízení pro zpětvzetí odvolání. Žalobce považoval prvostupňové rozhodnutí za nezákonné.

2. Soud přípisem ze dne 29. 12. 2025 vyzval žalobce k upřesnění, zda skutečně žalobou napadá prvostupňové rozhodnutí ze dne 22. 10. 2025, č. j. 663753/25/A, a nikoliv rozhodnutí o odvolání, tedy rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 11. 2025, č. j. MPSV-2025/214515-421/1. Soud upozornil žalobce, že prvostupňové rozhodnutí v tomto případě úspěšně žalovat nelze, neboť správní soudnictví je svou povahou subsidiární, je nutno využít opravný prostředek (zde odvolání) a případně se žalobou bránit proti rozhodnutí orgánu odvolacího orgánu (tedy Ministerstva práce a sociálních věcí). Žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí soud odmítne. Soud žalobce poučil, že pokud žalobou napadá rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 11. 2025, č. j. MPSV-2025/214515-421/1, je nutno žalobu doplnit o tvrzení, z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí ministerstva za nezákonné či nicotné (případně jaké navrhuje důkazy), a to ve lhůtě jednoho týdne od doručení přípisu, tedy do 5. 1. 2026.
3. V doplnění žaloby ze dne 31. 12. 2025 žalobce uvedl, že po poučení primárně napadá usnesení Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 11. 2025 o zastavení odvolacího řízení, navrhuje však i zrušení prvostupňového rozhodnutí úřadu práce, když obě rozhodnutí tvoří jeden celek pro účely soudního přezkumu, soud může podle § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušit i prvostupňové rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí je samo o sobě nezákonné, současné zrušení obou rozhodnutí je procesně ekonomické.

II. Žalobní body

4. Žalobce považoval prvostupňové rozhodnutí za nezákonné pro porušení § 37 odst. 3, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce dne 12. 9. 2025 podal na kontaktním pracovišti žádost o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a přiznání podpory v nezaměstnanosti. Zaměstnankyní úřadu mu bylo sděleno, že dále již docházet nemusí, že je nyní prioritní si překážku (aktivní živnost) co nejdříve odstranit, a další část již má řešit prostřednictvím aplikace JENDA. Následně žalobce kontaktoval Živnostenský úřad v Turnově a požádal o přerušení živnosti. Dne 15. 9. 2025 obdržel dokument o přerušení provozování živnosti, s účinností ke dni 15. 9. 2025. Dle instrukcí zaměstnankyně úřadu práce do portálu JENDA uvedl, že jeho živnost byla přerušena s účinností ke dni 15. 9. 2025. Úřad práce zjistil, že žalobce byl registrován jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) v období od 25. 3. do 14. 9. 2025 podle údajů České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“). V situaci, kdy úřad práce zjistil nesoulad mezi žádostí a evidencí ČSSZ, měl povinnost podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat žalobce k odstranění vad podání. V aplikaci JENDA byl u žádosti stále stav: „Zpracovává se“ a ze strany úřadu práce žalobce ani po měsíci neobdržel jediné vyrozumění. Na úřadu práce mu bylo řečeno, že se žalobce registroval špatně, protože měl ke dni 12. 9. 2025 aktivní živnostenský list, že se musí registrovat znovu, s rozhodným datem až od 13. 10. 2025.
5. Úřad práce vydal rozhodnutí o nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání č. j. 585467/25/A, podle kterého dne 24. 9. 2025 bylo úřadem práce zjištěno, že byl žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

registrován jako osoba samostatně výdělečně činná v době od 25. 3. do 14. 9. 2025. Úřad práce tedy rozhodné skutečnosti zjistil již 24. 9. 2025 (nezávisle na aplikaci JENDA), čekal 21 dní a teprve pak vydal zamítavé rozhodnutí, v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu nevyzval k odstranění vad.

6. Následně úřad práce vydal rozhodnutí, kterým přiznal podporu v nezaměstnanosti s datem vzniku nároku ke dni 13. 10. 2025, což je datum podání nové žádosti po obdržení zamítavého rozhodnutí z 15. 10. 2025.
7. Při osobním jednání s vedoucí kontaktního pracoviště Praha 6 dne 24. 11. 2025 byl žalobce informován o důvodech postupu úřadu práce. Vedoucí uvedla, že na pobočce je registrováno 3 000 uchazečů a úřad práce s nemůže dopisovat s každým. Toto vyjádření představuje přímé přiznání systematického vědomého porušování § 37 odst. 3 správního řádu, dokládá, že postup nebyl jediným pochybením, ale úmyslnou praxí, přesto dne 19. 12. 2025 Ministerstvo práce a sociálních věcí jako nadřízený orgán vydalo vyrozumění, kterým odmítlo provést přezkum napadeného rozhodnutí podle § 94 správního řádu.
8. Žalobce namítal, že úřad práce dne 24. 9. 2025 zjistil, že v podání ze dne 12. 9. 2025 existují vady, když žalobce byl podle ČSSZ registrován jako OSVČ do 14. 9. 2025, nikoliv do 12. 9. 2025, jak uvedl v žádosti. Úřad práce měl bezodkladně vyzvat k odstranění této vady, tj. k doplnění dokladu o pozastavení živnosti k 15. 9. 2025. Úřad práce stanovil datum vzniku nároku na podporu ke dni 13. 10. 2025 (datum podání nové žádosti), místo správného data 15. 9. 2025 (datum skutečného ukončení činnosti).
9. Rozhodnutí úřadu práce je v rozporu s materiální pravdou, protože žalobce splnil podmínky od 15. 9. 2025, podle rozhodnutí úřadu práce nárok vzniká až 13. 10. 2025, jde o rozdíl 28 dní, tedy 18 997 Kč. Úřad práce upřednostnil formální datum podání „nové“ žádosti před skutečným stavem věci. Rozdíl dvou dnů nesprávně uvedený žalobcem je lidsky pochopitelný omyl při vyplňování žádosti, nikoliv úmyslné matení správního orgánu. Žalobce chybu napravil, bezprostředně po podání žádosti pozastavil živnost, doplnil informace o novém stavu a aktivně komunikoval s úřadem práce. Žalovaný nesprávně posoudil aplikovatelnost judikatury na případ žalobce.
10. V doplnění žaloby ze dne 31. 12. 2025 žalobce uvedl, že po poučení soudem primárně napadá usnesení Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 11. 2025 o zastavení odvolacího řízení, navrhuje však i zrušení prvostupňového rozhodnutí úřadu práce.

III. Vyjádření žalovaného

11. Dne 22. 1. 2026 se vyjádřil žalovaný, zdůraznil, že zpětvzetí odvolání je dispozičním procesním úkonem odvolatele. Podle § 91 odst. 3 správního řádu je řízení o odvolání zastaveno dnem zpětvzetí odvolání; napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak nabývá právní moci dnem následujícím po zastavení řízení. Napadené usnesení má v této situaci deklaratorní povahu; žalovaný tak vydáním tohoto usnesení toliko deklaroval zákonné účinky zpětvzetí odvolání. Žalovaný namítl nepřipustnost žaloby dle § 68 písm. a) s. ř. s., neboť žalobce řádný opravný prostředek (odvolání) sice podal, avšak následně jej vzal zpět, je nutno tedy na věc nahlížet tak, jako by řádný opravný prostředek vyčerpán nebyl, žaloba je proto nepřipustná. Žalobce sám v podané žalobě nijak nezpochybňuje skutečnost, že svým úkonem ze dne 3. 11. 2025 vzal své odvolání proti rozhodnutí ze dne 22. 10. 2025, č. j. 663753/25/A, zpět. Ani žalovaný o tom neměl a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nemá pochyb, neb tomu zcela svědčí předložený správní spis. Žalobní body, jak jsou v žalobě formulovány, směřují de facto pouze proti postupu správního orgánu I. stupně a proti určení dne vzniku nároku na podporu, nijak nezpochybňují fakt zpětvzetí odvolání a následný postup žalovaného. Napadené deklaratorní usnesení však bylo vydáno výlučně právě na základě zpětvzetí odvolání žalobcem, a jelikož žalobce existenci a účinnost zpětvzetí odvolání nezpochybňuje, napadené usnesení nemůže nést v tomto směru jakékoliv znaky nezákonnosti.

IV. Replika žalobce

12. Žalobce se k tomuto přípisu vyjádřil dne 26. 1. 2026 tak, že usnesení žalovaného ze dne 13. 11. 2025, č. j. MPSV-2025/214515-421/1, je nepřezkoumatelné a vadné. Zpětvzetí odvolání není nepochybným a není svobodným projevem vůle. Zpětvzetí odvolání ze dne 3. 11. 2025 obsahovalo výhradu: „*Bohužel, nyní nemohu vyčkávat až 60 dní na rozhodnutí MPSV. Uvedené však nepotvrzuje můj souhlas s postupem výše uvedeného úřadu.*“ Tato formulace jednoznačně dokládá, že zpětvzetí bylo vynucené časovou a finanční tísni („nemohu vyčkávat“), žalobce nerezignoval na přezkum věci („nepotvrzuje souhlas“). Žalovaný toto ignoroval a mechanicky aplikoval § 91 odst. 3 správního řádu, aniž by posoudil platnost zpětvzetí jako právního jednání. Dispoziční úkon musí být svobodný a vážný, zpětvzetí bylo učiněno pod ekonomickým nátlakem, neboť úřad práce pozastavil výplatu podpory (existenční minimum). Žalobce byl bez příjmu, je otcem dvou nezletilých dětí, splácí úvěr 10 000 Kč/měsíc, mohl být 60 - 120 dní bez prostředků. Zpětvzetí bylo učiněno ve stavu krajní nouze. Standardní prostředky byly neúčinné, neboť lhůta pro rozhodnutí o odvolání byla v situaci nulových příjmů fakticky nepřekonatelnou překážkou, která znemožnila odvolání vyčerpat. Taková dispozice není svobodnou vůlí, ale vynuceným úkonem v tísni, proto jde o jednání nicotné (neplatné). Napadené usnesení je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje řádné odůvodnění, neposoudilo okolnosti, výhradu, nátlak, mechanicky konstatuje „zpětvzetí = zastavení“, bez zjištění skutečného stavu. Soud musí posoudit, zda usnesení deklaruje správný skutek (platné zpětvzetí). Podmínka vyčerpání opravných prostředků nesmí činit právo na soud iluzorním (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Žalobce požaduje věcné posouzení žaloby. Žaloba je přípustná, pokud by vyčerpání vedlo k neopravitelným škodám nebo je vadné. Čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (právo na soud) převažuje nad formální subsidiaritou. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelnost usnesení (absence odůvodnění) je důvodem k jeho zrušení. Svévolné odmítnutí přístupu k soudu (denegatio iustitiae) spočívá též v restriktivním či přepjatě formalistickém výkladu procesních pravidel. Pokud je účastník nucen k procesnímu úkonu vlivem tíživé situace způsobené samotným orgánem (např. neúměrnou délkou řízení), nelze na takový úkon nahlížet jako na plně svobodný. V řízeních o sociálních dávkách má stát zvýšenou povinnost šetřit práva účastníků, kteří jsou často v oslabeném postavení. Pokud úřad rozhodne o zastavení přezkumu po zpětvzetí, které bylo výslovně odůvodněno tísni, musí soud v rámci věcného posouzení žaloby zkoumat, zda toto zastavení nebylo v rozporu s ústavním principem ochrany slabší strany. Soud se musí zabývat individuálními okolnostmi (výše splátek, vyživovací povinnost), nikoliv jen strohým procesním faktem zpětvzetí.

V. Duplika žalovaného

13. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Ads 135/2007-49. V posuzované věci žalobce učinil jednoznačný procesní úkon, jímž své odvolání vzal zpět; následné formulace o tom, že žalobce „nemůže vyčkávat“ a že uvedené „nepotvrzuje jeho souhlas“ s postupem správního orgánu I. stupně, jsou toliko vysvětlením motivace a vyjádřením nesouhlasu ve věci samé, nikoli podmínkou účinnosti zpětvzetí. Správní řád nezná institut „zpětvzetí odvolání s výhradou“, který by zachovával běh odvolacího řízení. Motivace žalobce (byť sociálně či ekonomicky tíživá) není sama o sobě způsobilá zpochybnit účinnost dispozičního procesního úkonu, pokud je úkon navenek určitý a přičitatelný účastníkovi. Žalobce v této souvislosti netvrdí ani nedokládá žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly reálně zpochybnit přičitatelnost jeho úkonu (např. podvrh, zneužití identity či přístupů apod.); naopak z obsahu správního spisu plyne standardní podání žalobce. Dodatečná interpretace žalobce, že úkon „tak nemyslel“, proto nemůže změnit právní účinky jednoznačně učiněného zpětvzetí. K rozhodnému okamžiku „dne zpětvzetí“ žalovaný uvedl, že zpětvzetí odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně do datové schránky dne 3. 11. 2025 a následně bylo postoupeno žalovanému; žalovanému došlo dne 10. 11. 2025. Účinky dle § 91 odst. 3 správního řádu proto nastaly dnem, kdy zpětvzetí došlo věcně příslušnému odvolacímu orgánu, tj. dne 10. 11. 2025, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci dnem následujícím, tj. 11. 11. 2025. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu, podle níž zpětvzetí doručené orgánu I. stupně samo o sobě nemohlo účinně vyvolat zastavení odvolacího řízení, neboť rozhodný je okamžik, kdy podání dojde věcně příslušnému odvolacímu orgánu; na tom nic nemění ani případná prodleva při postoupení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 134/2019-38). K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení žalovaný uvedl, že usnesení vydané podle § 91 odst. 3 správního řádu má deklaratorní povahu a stojí na jediném rozhodném skutkovém podkladu: zda bylo doručeno účinné zpětvzetí odvolání a kdy. Napadené usnesení uvádí právní základ postupu (§ 91 odst. 3 správního řádu), důvod zastavení (zpětvzetí odvolání) a den, ke kterému bylo řízení zastaveno; žalobce z něj zjevně zjistil, z jakých důvodů takto žalovaný postupoval, a usnesení proto nelze považovat za nepřezkoumatelné. Postup podle § 37 odst. 3 správního řádu (odstraňování vad podání) přitom předpokládá neurčitost či nesrozumitelnost podání; zpětvzetí odvolání v projednávané věci takové vady nevykazovalo, a nebyl proto důvod žalobce vyzývat k „upřesnění“, zda odvolání bere zpět. Žalovaný uzavřel, že došlo k účinnému zpětvzetí odvolání, na které byl žalovaný povinen reagovat postupem dle § 91 odst. 3 správního řádu; žalobcova následná snaha zvrátit účinky tohoto dispozičního úkonu dodatečnou argumentací o motivaci či o „výhradě“ nemůže na zákonnosti napadeného usnesení nic změnit.

VI. Obsah správního spisu

14. Žalobce dne 12. 9. 2025 podal první žádost o zprostředkování zaměstnání a dne 16. 9. 2025 podal první žádost o podporu v nezaměstnanosti. Rozhodnutím ze dne 24. 9. 2025, č. j. 585467/25/A bylo rozhodnuto, že se žalobce nezařazuje do evidence uchazečů o zaměstnání, neboť byl osobou výdělečně činnou. Následně správní orgán I. stupně dne 4. 11. 2025 nepřiznal žalobci podporu v nezaměstnanosti, pro nesplnění podmínek podle

§ 24, § 26, § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 11. 2025.

15. Dne 13. 10. 2025 podal žalobce žádost o zprostředkování zaměstnání a druhou žádost o podporu v nezaměstnanosti. Prvostupňovým rozhodnutím mu bylo vyhověno dne 22. 10. 2025, č. j. 663753/25/A, a byla mu přiznána podpora ve výši 20 354 Kč ode dne 13. 10. 2025.
16. Žalobce dne 24. 10. 2025 podal do rozhodnutí ze dne 22. 10. 2025, č. j. 663753/25/A, odvolání, kde namítal, že požaduje přiznání podpory již od 15. 9. 2025 (kdy mu bylo pozastaveno živnostenské oprávnění).
17. Žalobce dne 3. 11. 2025 zaslal úřadu práce ze své datové schránky podání označené jako „zpětvzetí odvolání“, s tímto textem: *„Dne 24. 9. 2025 jsem podal odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu, č. j. 663753/25/A, ze dne 22. října 2025. Dané odvolání tímto беру zpět. Bohužel, nyní nemohu vyčkávat 60 dní na rozhodnutí MPSV. Uvedené však nepotvrzuje můj souhlas s postupem výše uvedeného úřadu. Mgr. M. Z. V Praze dne 3. listopadu 2025.“*
18. Žalovaný dne 13. 11. 2025 vydal napadené rozhodnutí, kterým řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 22. 10. 2025, č. j. 663753/25/A, ke dni 10. 11. 2025 zastavil, neboť mu bylo dne 10. 11. 2025 doručeno zpětvzetí odvolání. Žalovaný odkázal na § 91 odst. 3 správního řádu.

VII. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Obě strany souhlasily s projednáním věci bez nařízení jednání.
20. Soud se nejprve zabýval přípustností žaloby. V projednávané věci žalobce zpochybňuje mj. i samotný postup žalovaného, který neměl odvolací řízení zastavit.
21. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 Ads 133/2012-42, v případě zastavení odvolacího řízení, odvolací orgán neposuzuje věcně správnost prvostupňového rozhodnutí, za této situace nemůže být předmětem soudního přezkumu otázka zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, neboť ve vztahu k němu nebyly vyčerpány řádné opravné prostředky. V soudním řízení o žalobě proti usnesení žalované o zastavení řízení o námitkách však soud může (a tedy při splnění podmínek řízení musí) věcně přezkoumat, zda byly dány předpoklady pro zastavení řízení. Ve vztahu k tomuto výroku již účastník žádnými řádnými opravnými prostředky ve správním řízení nedisponuje, nevyčerpání opravných prostředků mu tudíž nemůže být přičítáno k tíži. Jedná se o analogickou situaci k opožděně podanému odvolání, kde rovněž nejsou vyčerpány opravné prostředky ve vztahu k prvostupňovému správnímu rozhodnutí, avšak soudní přezkum správnosti závěrů o opožděnosti odvolání odeprít podle § 68 písm. a) s. ř. s. nelze.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Soud s ohledem na tuto judikaturu shledal žalobu přípustnou. Soud zvažoval i skutečnost, že v žalobě byly uvedeny námitky výhradně k rozhodnutí prvostupňovému, zároveň však po poučení žalobce uvedl, že napadá i rozhodnutí o odvolání. Žalobní bod v podání ze dne 26. 1. 2026 (že zpětvzetí odvolání bylo neplatné a nebyly dány podmínky pro zastavení odvolacího řízení) by byl striktně vzato opožděný, neboť lhůta pro podání žaloby uplynula dne 13. 1. 2026, soud však explicitně nepoučil žalobce o lhůtě, do které je možno žalobu doplnit, proto vzal tento žalobní bod za včasný. Žalobu však neshledal důvodnou.
23. Soud se mohl zabývat jen důvody vydání napadeného rozhodnutí, tedy zda žalovaný postupoval správně, pokud odvolací řízení zastavil.
24. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť neposoudilo okolnosti případu, výhradu a nátlak. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
25. Soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z jednoznačného procesního úkonu žalobce, žalovaný neměl možnost k tomuto podání nepřihlížet pouze z důvodu, že žalobce zároveň uvedl, že jeho úkon nepotvrzuje, že by s postupem správního orgánu I. stupně souhlasil. Žalovaný srozumitelně popsal důvody svého rozhodnutí z hlediska skutkového stavu i z hlediska právního.
26. Dále se soud zabýval otázkou, zda byly podmínky pro zastavení řízení o odvolání.
27. Podle § 37 odst. 1 správního řádu: *„Podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.“*
28. Podle § 93 odst. 3 věty první správního řádu: *„Pokud odvolatel vzal podané odvolání zpět, řízení o odvolání je zastaveno dnem zpětvzetí odvolání.“*
29. Podle komentáře (Občanský soudní řád I, II, Nakladatelství C. H. Beck, 1. vydání, 2009, s. 211 – 409, JUDr. Ljubomír, Drápal, JUDr. Jaroslav Bureš a kolektiv) procesní úkon je projevem vůle jednatelského subjektu, pro který je rozhodující samotný projev této vůle (navenek), nikoliv vůle sama. Není tedy (na rozdíl od právního úkonu hmotněprávního) významné, zda projevu vůle navenek skutečně odpovídala samotná vůle jednatelského subjektu, že byl projev vůle příp. vyvolán omylem apod. Rozhodující je obsah projevu. Není tedy zde namístě uvažovat o platnosti či neplatnosti procesního úkonu v pojetí hmotného práva, jak je stanoveno pro úkony hmotněprávní povahy. Samozřejmě ale platí, že ne všechny procesní úkony mají bez dalšího účinky procesním právem pro ně obecně stanovené. V procesním právu platí pro procesní úkony současně zásada „co se stalo, nelze odestát“. Tedy jinými slovy, učiněné procesní úkony nelze v zásadě vzít zpět, tedy odstranit jejich nastalé procesní účinky na trvání a obsah procesněprávního vztahu, pokud to právní úprava výslovně nepřipouští.

30. Podle komentáře Občanský soudní řád, Nakladatelství C. H. Beck, 3. vydání 2021, s. 182 – 188, J. Podaný: „Procesní úkony tedy obecně nemohou být posuzovány podle hmotného práva (NS 25 Cdo 732/2001 nebo NS 33 Cdo 3273/2011), výjimkou jsou procesní a smíšené dohody (o prorogaci, o smíru, o rozhodci, o vypořádání dědictví apod.). U procesních úkonů se obecně nerozlišuje jejich platnost a neplatnost (absolutní či relativní), popřípadě zdánlivost. Procesní účinky úkonu buď nastávají, nebo nenastávají, popřípadě zanikají. Není-li zřejmé, kdo, popřípadě jaký procesní úkon činí (úkon je nesrozumitelný nebo neurčitý), nebo úkon nemá stanovené náležitosti, jde o úkon vadný (viz komentář k § 43). Pro účinky úkonu je významné též splnění podmínek řízení na straně účastníka, který úkon činí, například že je procesně způsobilý (viz § 104). Rozlišují se též úkony nepřípustné, které nemají žádné procesní následky (viz § 41a).“
31. V usnesení ze dne 29. 5. 1997, č. j. 2 Cdon 1646/96 (publikováno v časopisu Soudní judikatura č. 9/1997, s. 196) konstatoval Nejvyšší soud následující: „o zpětvzetí návrhu půjde jen tehdy, jestliže projev účastníka nezanechává pochybnosti o svém obsahu a smyslu (...). Z pojmu a povahy procesních úkonů vyplývá, že v sobě zahrnují jistý, zpravidla výslovně vyjádřený projev vůle. Všeobecnou podmínkou platnosti procesního úkonu tudíž je, aby zde vůbec byla vůle určitý projev učinit; tam, kde tato vůle vůbec není (například při vis absoluta, tedy při fyzickém donucení), nebo kde zákon jistě osobě odpírá způsobilost k projevu vůle, není ani platný procesní úkon. Jiná je však otázka, je-li platnost procesního úkonu závislá na tom, aby se vůle tímto procesním úkonem projevená shodovala se skutečnou vůlí jednající osoby, nebo je-li procesní úkon účinný i tehdy, jestliže se vůle procesním úkonem projevená nekryje se skutečnou vůlí jednajícího. Procesní úkony se od hmotněprávních úkonů liší především v tom, že právní účinky nevyvolávají samy o sobě, nýbrž až ve spojení s dalšími procesními úkony soudu či účastníků, jež jim v průběhu občanského soudního řízení předcházejí, nebo po nich následují. Občanské soudní řízení (proces) samo směřuje (zejména jde-li o tzv. "sporné řízení") k odhalení vad vůle, k nimž při soukromoprávních jednáních stran došlo, a soudním rozhodnutím pak mají být účinky vadných projevů vůle při soukromoprávních jednáních odčiněny. Je proto pojmově vyloučeno, aby pro neshodu vůle a projevu byla napadána i platnost procesních úkonů, jejichž prostřednictvím se vlastní cíl občanského soudního řízení, jímž je především zajištění spravedlivé ochrany těch práv a oprávněných zájmů účastníků, pro něž byl spor zahájen (srovnej § 1 a § 2 o. s. ř.), uskutečňuje. Každý procesní úkon je tedy vždy nutno posuzovat z objektivního hlediska, to jest podle toho, jak byl navenek projeven, nikoli podle toho, jestli mezi projeveným procesním úkonem a vnitřní vůlí jednajícího je skutečný souhlas. Ani podstatný omyl účastníka mezi tím, co procesním úkonem projevil, a tím, co jím projevit chtěl, nemá na procesní úkon a jeho účinnost žádného vlivu. (shodně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2003, č. j. 29 Odo 641/2001, publikované pod č. 11/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu).“ Na tuto civilní judikaturu odkázal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 2 As 89/2020-28.
32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 424/2018-21: „Případná diskrepance mezi vůlí skutečnou a vůlí projevenou nemá na podstatu procesního úkonu žádný vliv, resp. subjektivní náhled účastníka řízení na jím činěný úkon je nerozhodný (srov. např. Hora, V.: Československé civilní právo procesní, díl I., Praha 1931, str. 111). Obdobně i současná judikatura pevně stojí na stanovisku, že každý procesní úkon je nutno posuzovat podle toho, jak byl navenek projeven, nikoli podle toho, jestli mezi projeveným procesním úkonem a vnitřní vůlí jednajícího je skutečný souhlas. Ani podstatný omyl účastníka mezi tím, co procesním úkonem projevil a tím, co jím projevit chtěl, nemá na tento

procesní úkon a jeho účinnost žádný vliv (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 29 Odo 649/2001; ze dne 29. 5. 1997, čj. 2 Cdon 1646/96; ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. 32 Odo 750/2002; ze dne 20. 1. 2009, sp. zn. 22 Cdo 3657/2007). Předestřený názor zastává rovněž Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 11. 12. 1997, sp. zn. IV. ÚS 295/97; nebo ze dne 19. 11. 2009, sp. zn. II. ÚS 2505/07, v nichž se vyjadřoval přímo ve vztahu k zpětvzetí žaloby).“

33. Ve stejném duchu pak hovoří i další judikatura správních soudů, např. rozsudek ze dne 23. 8. 2006, č. j. 6 Azs 105/2006-53, v odkazovaném případě ve vztahu k zpětvzetí žaloby, ale východiska jsou obdobná. Soud zdůraznil, že není podstatné, co stěžovatelka úkonem zamýšlela projevit, rozhodující je, co projevila, když šlo o projev určitý a srozumitelný. Účinky takového úkonu našly svůj výraz v zastavení řízení a ani zjištění omylu nemůže na tomto následku nic změnit. Důvody zpětvzetí jsou právně nevýznamné, soudu (ani odvolacímu orgánu) nepřísluší hodnotit racionalitu, logiku či správnost procesních kroků účastníka.
34. Žalobce nezpochybňuje, že odvolání v projednávaném případě vzal zpět, namítal však určitou vnitřní výhradu a nesvobodu projevu své vůle s ohledem na svou finanční tíseň, šlo tedy dle jeho názoru o jednání nicotné (neplatné). Dle názoru žalobce se soud musí zabývat individuálními okolnostmi (výši splátek, vyživovací povinnost), nikoliv jen strohým procesním faktem zpětvzetí.
35. Názorům žalobce nelze s ohledem na shora uvedenou odbornou literaturu a judikaturu přisvědčit. Žalobce jednoznačně projevilsvou vůli vzít podané odvolání zpět, žalovaný pak správně odvolací řízení zastavil, aniž by věcně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí.
36. Věcnou správností prvostupňového rozhodnutí se nemůže zabývat ani soud, neboť ani napadené rozhodnutí se touto otázkou nemohlo zabývat.
37. Nejvyšší správní soudu v rozsudcích ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006-112, konstatoval, že pokud by bylo odvolání opožděné, krajský soud se zabývá pouze otázkou, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv, nezabývá se tedy námitkou nezákonnosti, ale ani nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Aplikováno na tento případ, soud se může zabývat pouze důvody vydání napadeného rozhodnutí, tedy tím, zda byly dány podmínky pro zastavení odvolacího řízení, nikoliv správností prvostupňového rozhodnutí, s tímto související námitky tedy nemohou být důvodné.
38. Nad rámec odůvodnění soud dodává, že žalobci by úspěch zřejmě nepřineslo ani věcné posouzení jeho odvolání, neboť na základě žádosti ze dne 13. 10. 2025 správní orgán I. stupně nemohl přiznat podporu v nezaměstnanosti od dřívějšího data (když podle § 42 odst. 1 zákona o zaměstnanosti podpora v nezaměstnanosti náleží uchazeči o zaměstnání při splnění stanovených podmínek ode dne podání písemné žádosti o podporu v nezaměstnanosti). Pokud žalobce chtěl přiznat podporu v nezaměstnanosti na základě své žádosti ze dne 16. 9. 2025, měl využít opravné prostředky a případně žalobu právě v řízení o jeho první žádosti. Postup správních orgánů v řízení o první žádosti by soud v nyní projednávané žalobě proti výsledku řízení o druhé žádosti nemohl přezkoumat, ani kdyby podané odvolání nebylo vzato zpět.

39. Soud nerozumí námitce, že pokud je účastník nucen k procesnímu úkonu vlivem tíživé situace způsobené samotným orgánem (např. neúměrnou délkou řízení), nelze na takový úkon nahlížet jako na plně svobodný. O žádosti žalobce ze dne 13. 10. 2025 bylo rozhodnuto již 22. 10. 2025.
40. Listiny předložené žalobcem soudu jsou z části součástí správního spisu, soud je tedy k důkazu neprováděl. Listiny neshledání důvodu k přezkoumání rozhodnutí ze dne 17. 12. 2025, vyrozumění o vyřízení podnětu ke kontrole ze dne 18. 12. 2005, záznam o osobním jednání ze dne 24. 11. 2025 vyhotovený žalobcem, podnět ke kontrole ze dne 25. 11. 2025 a mailová korespondence ze dne 21. 11. 2025 nejsou pro věc podstatné, neboť nijak nesouvisí s důvody vydání napadeného rozhodnutí ani s důvody, pro které soud žalobu zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. března 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.